CARTEA, MEMORIA MUZICII

(Daniela Caraman Fotea, 24 septembrie 2006)

Incepută cu timiditate, devenită apoi o preocupare cu anume constanță, salutară, culegerea de cronici muzicale începe să aibă valoare de document, chiar istoric. Pe măsură ce numărul publicațiilor, al posturilor de radio și televiziune crește, scrisul muzical, paradoxal, se rarefiază, cade și în derizoriu. Cu atît mai important mi se pare gestul de a aduna în file de carte gînduri, consemnări, mărturii asupra vieții de concert, interviuri, așa cum a făcut-o distinsul profesor Ovidiu Giulvezan prin volumul ”**Ecouri muzicale timișorene”**.

Așadar, aproape 30 de ani de informație și documentare avizată. Ovidiu Giulvezan a scris atunci cînd a voit. Începînd din 1969, cînd la Filarmonică era ascultat **Bașkirov**. **Tretiakov**, în 1977, tot atunci, **Orchestra din Birmingham**; dar și **Liana Șerbescu** sau **Dan Grigore**. Aflu că **Nicolae Boboc** realiza Integrala simfoniilor de **Bruckner**, Oneghinul – memorabil, era montat la Operă de **Jean Rînzescu**. Citesc despre cvartetul Pro Arte – **Cozîghian, Avy Abramovici, George Popovici**, **Alfons Capitanovici**. Despre Simfonia a IX-a cu **Emilia Petrescu, Martha Kessler, Florin Diaconescu, Ionel Pantea**. Mă copleșesc amintirile.

În texte revine mereu formularea, citez: „concertul a fost prefațat ca de obicei de o lucrare românească”. Acest **ca de obicei** sună asemeni unei curiozități, muzica națională aflîndu-se în derizoriu pe scenele noastre, astăzi. Dar nu la Timișoara! **Remus Georgescu** și autoritatea muzicală veghează. Acolo. La pupitrul Filarmonicii pe care **Sabin Pautza** o numea formație de maximă temperatură.

Rețin, consemnarea unei definiții a lui **Dan Grigore**: „...tracul? Vid de putere interioară”. Dar și titluri cu farmec jurnalistic din volum: „Clujului îi place Brahms”, „Concertul, paradox simfonic”, „Carmina Burana, șlagăr de secol 20”. Nu în ultimul rînd, mărturii despre **Celibidache**, păreri caustice ale magicianului, asupra unor foști elevi din România.

Prețioasă restituirea unei perioade, repet peste un sfert de secol de viață muzicală serioasă, delectantă, consemnată de Profesorul **Ovidiu Giulvezan** – condeier inspirat, cultivat, competent și obiectiv. Conchide domnia sa – foarte pe inima mea: „în amintirile despre muzică nu poate fi decît bucurie”...